

[**Ministeren for Handel, Industri og Søfart.**] paa disse Steder maaske kunde have været af den og den Størrelsesorden, idet de nu var handicapped ved Befolkningens og Om-sætningens Stigning. Jeg vil indrømme, at saadanne Forhold kan forekomme, men for det første har vi vedblivende Dispensationsparagraffen, og for det andet kan der maa-ske nok være visse tekniske Vanskeligheder forbundet med ligefrem at stille andre Ho-vedretningslinier op end dem, vi har i Løven af 1943. Jeg for mit Vedkommende er ikke det allermindste bange for at gaa den Vej, som nu her er foreslaaet ved disse to Lovforslag. Men naturligvis, kan man i et Udvalg overbevise mig om, at andre Satser for Bindingen vil være mere hensigtsmæs-sige for en sund Pengeudvikling her i Lan-det, kan der jo tales derom. Jeg tror imidler-tid her at være gaaet en Vej, som deler Sol og Vind nogenlunde lige, for det er rigtigt — som det ogsaa har været nævnt af et Par ærede Talere —, at der er og har været delte Meninger om Spørgsmaalet. Jeg er altsaa standset ved dette, og jeg takker for den Tilslutning, jeg allerede her ved første Be-handling har faaet.

Gustav Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller luftede den glade og sorg-løse Tid, da man kunde klare det hele med en Diskontoforhøjelse. Det er karakteri-stisk, at saa snart man taler om Spørgsmaal af den Art i al Almindelighed, er der næsten ingen Grænser for den Tillid, man har til denne gammeldags Behandling af de store økonomiske Spørgsmaal, men naar man staar direkte over for Ansvar, saa tør man allige-vel ikke tage Konsekvensen.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller og de to andre Partier, der principielt ligger paa samme Linie, har jo Magten til at afskaffe disse Bindingslove og forlade sig paa Diskontoen, men det tør de alligevel ikke. Vilde det saa ikke være naturligt at tage Konsekvensen af det Ansvar, man allige-vel ikke tør løbe fra, og saa betragte Tingene ud fra de Vilkaar, vi virkelig arbejder under. Det er nemlig ikke saadan, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller synes at ville paastaa, at Spørgsmaalet om Investerings-kontrol er den virkelige Fare. Den virkelige Fare ligger deri, at man nu, efter i flere Aar ikke at have kunnet faa meget store Beløb

forrentet, begynder at blive saa irriteret over det, at der er stor Risiko for, at man søger hen paa Finansieringsomraader, hvor det i hvert Fald ikke er Samfundsopbyg-ning, der er Tale om.

Jeg maa i denne Forbindelse minde om, at den Beskyttelse, der nu er foreslaaet mod f. Eks. Aktiespekulation, ligger i en eneste Lov; nemlig i Udbyttebegrænsningsloven. Efter den Linie, der nu har været fulgt med halve Foranstaltninger og mange Ind-rømmelser til de stadig paagaende Krav, er der Risiko for, at ogsaa den en skønne Dag bliver forringet; saa er der i Virkeligheden frit Slag for Spekulationen, og saa er det ikke ligegyldigt, om der er ca. 1 Milliard mere likvid Kapital til at sætte ind i Finan-siering af forskellig Art. Vi maa nemlig se i Øjnene, at det hele hænger sammen. Selv om Bankerne nu unnlader — hvad jeg vil tro de fleste vil — direkte selv at finansiere Spekulation, saa kan Spekulation paa anden Vis — der er jo adskillige likvide Midler uden for Bankerne — sættes ind paa en saadan Maade, at Bankernes eventuelt for optimi-stiske Finansiering kan blive farlig. Det er jo Slutningen af en Pengerigelighedsperiode, der er den farlige. Det er derfor, jeg for mit Vedkommende nærer Betæneligheder, og de er i hvert Fald ikke blevet mindre af det ærede Medlems Bemærkninger.

Aksel Møller: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen og jeg har det aabenbart saadan med hinanden, at vore Betænelig-heder forøges, naar vi lytter til hinanden. Jeg maa have Lov at understrege, at naar det ærede Medlem i sit første Indlæg pegede saa stærkt paa Dispensationsbeføjelsen, som han gjorde, var det naturligt for en straks at tænke paa Socialdemokratiets Program om Socialisering af Bankerne. Og naar det ærede Medlem nu gentager, at man maa være ængstelig for, at Pengene vil blive sat ind paa Finansieringsomraader, hvor det ikke gælder Samfundsopbygning, saa er det igen den samme Tankegang, det ærede Medlem er inde paa. Jeg har nu en helt anden Op-fattelse end det ærede Medlem. Jeg er al-deles overbevist om, at der i dette Land findes Købmænd og Producenter gode nok til at anvende Landets Kapitalkraft paa en Maade, der er Landet til Gavn, og jeg tror ikke paa Velsignelsen ved at overlade til selv